

Sygn. akt IV CSK 443/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku H. B. W. i W. W.
przy uczestnictwie Miasta Ł.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 28 marca 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia. Nie jest to więc środek zaskarżenia, który umożliwia kolejny raz instancyjną kontrolę prawidłowości wydanego w sprawie rozstrzygnięcia, ale jest to nadzwyczajny środek prawny, skierowany przeciwko rozstrzygnięciu już prawomocnemu, celem rozpatrzenia wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) wyłaniających się w związku z wydanym przez sąd drugiej instancji orzeczeniem. Tak ukształtowany model wzruszania prawomocnych orzeczeń spowodował, że skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw, na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. Przesłanki te wymienia art. 398⁹ § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca w skardze powołała się na ustawowe przesłanki, to jest istnienie zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi, jednakże analiza kwestionowanego orzeczenia oraz treści skargi nie pozwalają przyjąć, że skarżąca dowiodła, iż przesłanki te wystąpiły.

Przy powołaniu się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżący ma obowiązek w skardze kasacyjnej sformułować zagadnienie, które jego zdaniem, w sprawie wystawiło, a nadto ma obowiązek przytoczyć argumentację prawną dla wykazania istnienia istotnego zagadnienia prawnego. W sprawie niniejszej zostało postawione pytanie „czy skutek wadliwego przeniesienia własności przez organa administracyjne nie ciążył na nich obowiązek, z mocy dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji

narodowych planów gospodarczych, doprowadzenia w skutkach do wpisania prawa własności zamiennej nieruchomości do ksiąg wieczystych na rzecz J. R.". Pytanie to nie może być jednak poczytane za przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego. Dzieje się tak nie tylko dlatego, że nie zostało sformułowane abstrakcyjnie i pozbawione jest jakiejkolwiek argumentacji jurydycznej, ale, biorąc pod uwagę powołane podstawy kasacyjne, zauważyć należy, że jakkolwiek odpowiedź na to pytanie nie miałaby znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy skoro materialnoprawną podstawę tego rozstrzygnięcia stanowić ma art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstwa rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 ze zm.). Prezentowane zagadnienie prawne musi mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W odniesieniu do kolejnej przesłanki, oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zauważyć należy, że jest ona spełniona wówczas gdy kwestionowane orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004 r., nr 3, poz. 49).

Analiza kwestionowanego postanowienia Sądu Okręgowego nie pozwala uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ocena materialnoprawna została dostosowana do ustalonego przez Sąd Okręgowy stanu faktycznego. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), stąd też o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można wnioskować w odwołaniu do podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, którą, zdaniem skarżącej, Sąd Okręgowy wadliwie ustalił. Zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nie mieści się we wskazanych w przepisie art. 398³ § 1 k.p.c. podstawach kasacyjnych. Zgodnie bowiem z § 3 tego przepisu, podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 r. Nr 4, poz.

76). Tymczasem szereg argumentów powołanych przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz uzasadnieniu podstaw kasacyjnych wskazuje, że skarżąca, podważa ustalenia faktyczne sprawy, które skutkowały oddaleniem wniosku. W tej sytuacji nie było podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na przesłankę z art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c.

Z przedstawionych zatem przyczyn, przy uwzględnieniu, że nie zachodzi nieważność postępowania, którą w myśl art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹§2 k.p.c.).

aw

es